

Evangelizace a boj za pravověří

Rád bych tímto článkem potěšil mladé i staré. Mám na mysli mladé i staré fyzickým věkem, ale snad ještě víc mladé i staré věkem duchovním. Rád vzpomínám na počátky mého duchovního života po znovuzrození, ale užívám si i svého duchovního „kmetství“.

Byl jsem rád, že jsem zakusil Boží rozvrazení na Maninách. Dodnes potkávám v různých částech naší země i na Slovensku lidi, kteří mi říkají, že tam tehdy „taky byli“ a že tam něco duchovního prožili.

Jsem rád, že jsem zažil tři léta otevřenosti (1990-1992), kdy se konaly akce v přeplněných halách a kdy evangelium slyšely tisíce lidí.

A pamatuji i suchá léta, které nastala potom, i Boží služebníky, především Carlose Jiméneze, kteří se snažili uzavřenost vůči evangeliu prolomit.

A jsem rád, že se konala akce Awakening Europe v Praze.

Sám jsem tam nebyl. Jednak proto, že jsem se právě stěhoval z Prahy, ale přiznám se i k tomu, že tyto velké akce nejsou můj „šálek čaje“ – i když kdybych v Praze byl, určitě bych se šel alespoň na jedno shromáždění podívat. Jinak jsem člověk komorní, nejraději vyučuji základy malou skupinku čerstvě obrácených křesťanů nebo někomu sloužím pastoračně, ale uvědomuji si, že jsem-li takto zformován, neznamena to, že velké evangelizační akce nemají smysl, a vítám je.

Žádná taková akce se neobejde bez kontroverzí, a tak i před Awakening v Praze se zmobilizovali ochránci pravověří, kteří varovali před vším, co přichází ze sboru Bethel v kalifornském Reddingu. I já jsem některá taková varování dostal.

Četl jsem je pozorně. Nicméně jelikož jsem přeložil několik knih hlavního pastora Bethelu Billa Johnsona, moc se mi ta varování nezdála. A pokud mám zprávy od účastníků, kteří byli přímo ve středu dění, žádné hrůzy se na Awakeningu nekonaly.

Jsem smířen s tím, že každá podobná akce vyvolá kontroverze. Postup církve kupředu je vždy doprovázen kontroverzemi. Mnozí vznášejí spoustu námitek, někdy neoprávněných, někdy oprávněných. Jelikož jsem studoval dějiny probuzení, dobře vím, že jejich protagonisté někdy věřili různým hloupostem, a probuzení byla často doprovázena různými podivnostmi. Kupříkladu někteří protagonisté letničního hnutí (v době jeho vzniku v prvním desetiletí minulého století) byli přesvědčeni, že Jeremjáš cestoval do Anglie a že Anglosasové jsou potomci deseti ztracených izraelských pokolení. Letniční hnutí

z toho ovšem vyrostlo a mohlo si přičíst na vrub snad nejvíce zachráněných lidí ve dvacátém století.

Některé ty podivnosti jsem zažil „na vlastní kůži“ v Torontu (během tzv. „Toronto Blessing“), a přitom jsem právě v Torontu prožil s Bohem něco naprosto jedinečného.

Pamatuji na různé výstřelky z přelomu osmdesátých a devadesátých let, kdy v Praze působila Voda života. Byly věci, které se mi krajně nelíbily, byly věci, kterých jsem se vyloženě obával. Nu, čas vše prověřil. I díky tehdy působící Vodě života mnozí lidé uvěřili, někteří zůstali „divokými charismatiky“, jiní skončili v různých sborech – u evangelikálů, u tradičních evangeliků, u katolíků.

Bohužel, vždy se najdou nějakí sektobijci a strážci pravověří, kteří budou proti. Chtěl byl každého povzbudit myšlenkou C. S. Lewise: Nikdo nepůjde do pekla jenom proto, že si myslel, že Pán Bůh má vousy.

Při sebelepší snaze se nám asi nepodaří připravit akci, proti níž by nebylo možno vznést nějaké legitimní námitky. Jsou věci, kterých bychom se měli vystríhat, protože je považujeme za nesprávné. Proto jsme se my z Křesťanských společenství kdysi rozešli se Stevem Ryderem. To ale neznamená, že jsme proti němu bojovali. Pouze jsme věděli, že na některých věcech bychom se neměli podílet, protože by to od nás nebylo upřímné a protože by to bylo zavádějící pro lidi, za něž neseme odpovědnost. Buďme ale připraveni na to, že Bůh možná požehná i službě lidí, s nimiž z dobrých důvodů nesouhlasíme.

Máme tedy nedostatky přehlížet? Jistěže ne. Tam, kde je to možné, se můžeme pokusit si něco s pořádajícími autoritami vyjasnit, případně stanovit určité hranice. Nicméně neměli bychom opouštět postoj apoštola Pavla, který napsal: „Někteří sice hlásají Krista také ze závisti a revnivosti, jiní však i z dobré vůle. Jedni z lásky, neboť vědí, že jsem tu k obraně evangelia, druzí zvěstují Krista ze sobectví, ne z čistého úmyslu, a domnívají se, že k mým poutům přidají soužení. Co tedy? Jen když se jakýmkoli způsobem, ať s postranním úmyslem, ať pravdivě zvěstuje Kristus; a z toho se raduji. Ale budu se i dále radovat“ (Fp 1:15-18).

Domnívá se snad někdo z kritiků, že sem Ben Fitzgerald přijel zvěstovat Krista s postranním úmyslem? Nebo ze závisti a revnivosti?

Radujme se z toho, že se zvěstuje evangelium. Pokud se nám zdá, že to někdo dělá špatně, zkusme to dělat lépe.

Na závěr bych se chtěl zastavit u jedné konkrétní námitky. Na jednom videu varujícím před akcí Awakening a před Benem Fitzgeraldem hovořil Ben Fitzgerald ke studentům bethelské biblické školy, shromážděným u hrobu

Smithe Wigglesworthe. Někteří studenti si prý lehali na hroby velkých Božích mužů a žen s prosbou, aby na ně přešla jejich moc. (To už jsem sice na videu neviděl, ale dejme tomu, že je to pravda.) Je to uctívání mrtvých? Nebo je to jen určitým krajním způsobem pojaté biblické místo z listu Hebrejům 13:7: „Vzpomínejte na své vůdce, kteří k vám mluvili Boží slovo, pečlivě pozorujte, jaký byl konec jejich života, a napodobujte jejich víru.“ Podotýkám, já bych to nedělal. Ale nevidím v tom zase nic nebezpečného. A znám i biblické místo, které možná někoho přivedlo na takové myšlenky: „Jednou se stalo, že pohřbívali nějakého muže, když tu uviděli loupežnou hordu. Hodili toho muže do Elíšova hrobu a šli. Jakmile se ten muž dotkl Elíšových kostí, ožil a postavil se na nohy“ (2Kr 13,21). Znovu říkám: Nemyslím si, že bychom měli něco takového dělat, i když návštěvu hrobu Smithe Wiggleswortha rozhodně za špatný nápad nepovažuji. Pokud ale kritici čekají na probuzení, které budou moci beze zbytku, na sto procent schválit, obávám se, že čekají marně.

Zachovejme tedy klid, radujme se z toho, že Bůh se na této akci mnoha lidé dotkl a některé zázračně a slavně vysvobodil, a dělejme co nejlépe to, k čemu nás Bůh volá. Pamatujme na to, že miluje Bena Fitzgeralda, Reinharda Bonnkeho, Daniela Kolendu – i jejich kritiky.

Dan Drápal
8. července 2017